

fortélyra fogta őket lesvetésre
üldözni vágni megfutni ha kell
zsákmányukat kiadta emberül
velük érzett de nem lágyult soha

két vár között néhány omló palánk
— amit védett — de az volt a haza
nyugat felé egy tapot se tovább
lángolt a híd a török túl rekedt

visszatérvén a hadak füstjiből
pennával is hírt-nevet szerzett
versében vágy s szülői bánat zendült
„kis virág Balázs” édes Viola

nem a vadkan balsors végzett vele
— hadd tündökölné jobban árvaságunk —
e préda földön két ellen között
kiknek nevök maszlag és áfium

TANDORI DEZSŐ

A visszajáró idő

Hagyjuk a felesleges vallomásokat. De — ugye? — nagyon-nagyon kuporgatott idődet, mint utólag kiderül, készségesen odaadod azután: foghúzás miatt fogorvosodnál eltöltött fél-délutánokra, vagy írógépszerelőd fél-délelőtts látogatásaira (eltört a szalagemelő karja). Szóval, nem akármilyen esetben, persze. Ki hinné, hogy majdnem ugyanúgy igazolt (távollét? honnan? otlét? hol?) az is, ha a tervezett időbeosztást felrúgod. (De csak eléggé nyomós okok következtében.) S ilyenkor szó sincs róla, hogy kétségbeesetten próbáld utolérni magad, mint máskor, ha kiesik egy-egy negyedórád (kiugrik a dühítően hamar szalazódó gépszalag a szalagemelőből; rángatod; vagy kimégy a fürdőszobába, fájó ínyedet dörzsölgetni fogkefenyéssel). Máskor az ilyesmi jóvátéhetetlenül ki akarna zökkenteni valamiből; a nyomósabb okok azonban kiköccsenek, és olyankor kiderül, hogy egyáltalán nem jóvátéhetetlenül. Mintha száz forinton valamicskével felüli tételt ötszázassal fizetnél, a visszajáró összeg már könnyebben kicsúszik a kezedből. Vagyis épp ez az: nem csúszik ki a visszajáró idő, a csonka délelőtt vagy délután, hanem (ld. fentebb; nem is jóvátéhetetlen) —

És most nézzünk valami mást

És most nézzünk valami mást; egész röviden.
Évszám. Egy iskolaév befejeződése (vége).
Egy íj, egy nyíl (vettük? nem, az íj ott volt
lent), egy barna gumilabda; hajigálós karikajáték
(kard alakú elfogópálcák, színes karikákkal).
Mi még? A leutazás. Hét vége. Valaki visszamegy
a vasárnapi vonattal; levelet írok Valakinek
(a másik valakinek) a diófa alatt (diófa?);
virágot küldök a kertből. A barna labdával
(már hétköznap) egyedül játszom a fák között
mindig tetszés szerint kijelölt kapukra
(helyesebben: erre és a játékszabályaimra
nem emlékszem). Elszaporodnak a zárójelek;
zárójeles mennyiséggé lesz minden.
És mégis: akárha biztosítatlanul. Úszni
tanulok a viharos (?) vízben a nádas mellett.
És szabadúszó-igazolvánnyal (aláírta: az öreg főnök)
távozom a kerítés festett vaskapuján,
a két Valakivel (és bőröndökkel).
Elhaladunk a cukrászda mellett,
a salakos pályák mellett. Gyerekújság
a vasútállomáson. (Később, ugyanitt:
sportújság, egy elmulasztott elköszönés.)
Az állomás kavicsa (törmelékköve); az ottmaradók.
Régebbi stranddivat, üdülőhelyi divat; 1946—49 táján.
Az ottmaradókat azonosítom ruháikkal (szintén még akkor).
Ilyen öltözötű emberek maradnak ott.
Csak úgy; ilyen.

